

MOHAMED SOULIMANE Fundador de l'Orquestra Àrab de Barcelona

“Un fa el ramadà; l'altre menja porc”

MIQUEL JURADO

Libertat és una paraula que admet poques interpretacions. El significat és clar la pronuncïi qui la pronuncïi, però adquireix una emoció molt especial si la signa un grup com l'Orquestra Àrab de Barcelona (AOB). En un moment delicat, no només pel món àrab sinó per a tota la societat global, el grup barceloní ha decidit titular així el seu tercer disc.

Des de fa gairebé sis anys l'OAB treballa no només per imposar una visió musical que apropi la tradició magrebina als gustos europeus, en aquest cas catalans, sinó que lluita també perquè aquest acostament no sigui només d'indole artística i que dues cultures tan properes i, alhora tan distants, puguin entendre's i acceptar-se. Des de fa tres anys l'Auditori barceloní va acollir el grup en residència. Així, no és d'estranyar que la cita amb Mohamed Soulimane (Chaouen, Marroc, 1972), fundador i cap de la banda, sigui a la cafeteria del temple musical, atapeïda a la tarda d'estudiants de la propera ES-MUC amb els seus instruments.

“Llibertat d'escollir, llibertat de decidir i llibertat de pensar”, exclama Soulimane gairebé sense que intervingui cap pregunta. “Sempre hem tingut llibertat de pensar, no poden entrar en la nostra ment i obligar-nos a no pensar. Pensar, i de vegades somniar, és l'única cosa que ens queda gratis, però les altres llibertats les hem de conquistar”.

Un títol, per tant, clarament significatiu en un moment en què el món àrab està convuls tot buscant aquesta llibertat. “Pensàvem que el disc seria una continuació dels dos anteriors però l'elaboració del disc va coincidir amb la Primavera àrab i, lògicament, ens va condicionar. És cabdal que el món àrab vegi un horitzó de llibertat en el qual el poble pugui escollir. Per això la paraula llibertat és tan important i no només al món àrab, també estava en boca dels que es reunien a la plaça de Catalunya o a la Puerta del Sol, que demanaven gairebé el mateix: poder treballar

“Pensar, i de vegades somniar, és l'única cosa que ens queda gratis”, diu Mohamed Soulimane. / MARCEL-LÍ SÀENZ

Els nens que tocaven la pell

L'Orquestra Àrab de Barcelona fa uns 40 concerts anuals. Una xifra molt respectable en temps de crisi que, a més, no inclou una de les seves activitats més interessants i repetides: l'espectacle *Un te a la menta*, patrocinat per la Fundació La Caixa i creat per apropar la música i la

cultura àrabs als nens. “A molts nens els seus pares els diuen que no s'ajuntin amb marroquins i vénen pensant que som dolents. Al final, estan tan sorpresos que fins i tot ens toquen la pell per veure com és i ens diuen coses molt boniques que cap adult no ens ha dit mai”.

per aconseguir una vida digna, justa i amb drets, on cadascú pugui arribar a ser el que vulgui ser i ser-ho al seu país, sense haver d'emigrar”.

Soulimane parla ràpid, una autèntica cascada d'idees i emocions tant en català com en castellà, i somriu constantment sota la seva eterna gorra. Als seus llavis la paraula emigrar sona potent. Fa 17 anys deixà el seu el Marroc natal per instal·lar-se a Catalunya. Ara viu a Santa Perpètua de Mogoda amb la seva dona

i el seu fill, i un altre que està en camí. “Quan vaig arribar, l'emigrant no estava molt mal vist, només et marcava entrar en competència per la poca feina que hi havia. Tot canvià amb el terrorisme islàmic: a més de ser emigrants passarem a ser terroristes. Ho he patit sobretot als aeroports. Em molestava, però ja he assumit que em dic Mohamed i sóc musulmà. He après a conviure amb això. Si vius, tens la família i treballes aquí, no pots estar sempre amargat”.

Soulimane no és un exemple d'amargor. “Em molesta que els emigrants parlin d'ells mateixos com a pobres emigrants. Jo no sóc un pobre emigrant. Em considero afortunat perquè, a més de la meua cultura, conec Catalunya i els seus costums. Això sí: l'emigrant ha de mantenir la seva cultura allí on vagi. Si hi renega és perquè no l'ha tingut mai. Jo faig el ramadà, la festa del xai i tot el que em correspon com a musulmà, però també celebrem el Nadal, la Castanyada... L'única cosa que no faig és tot el relacionat amb la matança del porc: no en menjo però no vaig dient que no se'n mengi. A l'orquestra la meitat són ateus [són quatre marroquins, tres catalans i un grec]: quan uns fem el ramadà, els altres mengen porc i beuen vi però ens respectem”.

El 16 de desembre l'OAB presentarà *Libertad* a l'Auditori i, com en tots els seus concerts, vendran personalment el disc. “Les botigues de discos estan mortes, però en els concerts és diferent. N'hem arribat a vendre fins a 130. Lògic: si a la gent li agrada el que has fet, compra el disc”.